

אייבי נתן:

„כל החיים שלי

אני אצטר

שהפסקתי את

שביתת-הרעב!

פגשתי את אייבי במסיבה. שובת-הרעב באירלנד התפגרו, ולמרות שיוסי-מיתם מתים אנשים מזועזעת יותר גדולות — אולי בגלל טראומת-השואה, אולי בגלל המסק האוטם שהוטל לי לרגע, זה נגע לי בנימי-הנפש. יה אלה! בראדם מפסיק לאכול שישים ימים, ופשוט דועך וגועז בידיים של קרוי ביו.

כמי שייסורי-רעב של שעתים מכסימום מטריפים לה את השכל — חשבתי ש- שישים יום לא לאכול זה הדבר האכזרי ביותר שיכול לקרות לבן-אדם. מוטב כדור בראש, וגמרנו עם זה. טוב. ככה חשבתי לפני שפגשתי את אייבי. הקיצר, פגשתי אותו, ונזכרתי בשביתת-הרעב המפורסמת שלו. שמטרתה היתה לעורר דעת-קהל נגד התנחלויות חדשות בתוך שלושת חודשי המשאומתן על השלום. זה הכל. שלושה חודשים. לא יותר.

בתור שובת רעב, שאלתי אותו אם הי קאמקאזים מאירלנד עשו לו משהו בלב. „אלה מאירלנד?״ שאל, „שום דבר!״ לא האמתי שאני שומעת נכון. הוא הבחין בכך. תראי, הוא אמר, נשק שביתת-הרעב זה כוח אדיר. אם משתמשים בזה נכון. ב- ימים הנכונות. בכל הזמנים השתמשו בזה כאלמנט אחרון בתכלית, למחאה נגד הי אלימות. מובן שמי שמחזיק נשק אדיר כזה של איי-אלימות נגד אלימות, בכדי ש- יצליח. הוא חייב קודם להיות בעצמו נקי לגמרי. ושמה, כל אחד מהם היה טרוריסט גדול ופושע שהרג. לא חשוב את מי לא חשוב בעד מה, אבל את נשק איי-אלימות האדיר הזה הוא איבד. בידיי כבר לא היה לעסק את המשמעות האדירה ואת הי אנרגיה העצומה שהוא מכיל.

בטח שהעסק לא הצליח להם. זה היה סיספוס מראש. אתה יכול לנצח את הי חיים, רק אם אתה הולך עם החוקים של החיים. אם אתה טועה — אין כאן עונש, זה פשוט לא עובד.

תראי, אם תעשי שביתת-רעב שאבא שלך יתן לך את כל הכסף שלו, זה לא יצליח. אבל אם תעשי שביתת-רעב שאבא שלך יפסיק להכות את אמא שלך, את כן תצליחי. בכדי להצליח בשביתת-רעב, צריך להיות מאוד-מאוד-מאוד צודקים. שמה, זה אירלנד, הידיים שלהם היו עם דם. ב- מצחק שהם בחרו דווקא את הנשק של הלא-אלימים נגד האלימות. הם בחרו בזה מאוחר מדי. שביתת-רעב יש אנרגיה פנטסטית. זה פותח את שערי-הגיהנום. יש בזה כוח לא רגיל, בידיים הנכונות.

את יודעת, המשיך, כל החיים שלי אני אצטר שהפסקתי את שביתת-הרעב שלי בנקודה שהפסקתי אותה. הגעתי ליום הי ארבעים, והיו לי עוד שמונה ימים בטוחים, שלא הייתי הולך. שמונה ימים במצב שכבר נוצר או, היה המין-המון זמן. טונה של זמן. לא הייתי מת. שמונה ימים היה לי עוד זמן ממש בטוח. וכבר הייתה דעת-קהל עולמית. העיתונות מכל העולם הייתה כאן.

אייבי נתן. שובתי הרעב באירלנד לא הזינו לי!

וכשאתה שם כלי-כך הרבה עיניים על בעיה, הבעלית כבר נזהר עם הגימוסים שלו. הייתי מצלית. מה ביקשתי בסך הכל.

ואת צריכה לדעת, שכשאת שובתת-רעב, ויש לך צדק, ויש לך אמונה בלב, את כמו מרחפת. הראש עובד הכי חד שרק יכול להיות. בכלל לא סובלת. כל דבר את רואה כמו בזכוכית-מגדלת, וזה מה שקרה לי.

יש לי דבר אחד שאני הכי שונא אצל בני-אדם, אצל שליטים, אצל עמים. שיש בראדם אחד על כיסא, שעומד וצועק: „רק אני צודק, וכולכם טועים.“ אני שונא את זה. אני שונא את זה. אז כשעלה בגין על הדוכן, ואמר: „בשם הממשלה, הכנסת ועם ישראל אני מבקש ממך להפסיק ל- שבות.“ פיתאום, בגלל הזכוכית-מגדלת הו של הראש, בזמן שביתת-הרעב, פיתאום ראיתי את עצמי הבן-אדם האחד הזה, שעור מד על כיסא, והוא הצודק, וכולם הטועים. ואת התמונה הזו לא יכולתי לשאת.

אמרתי לרופא שלי, אריק, מהרגע הזה אני מייד מפסיק לשבות. תן לי לאכול. הלואי והיה אז לידי משהו שמאמין בנשק הזה כמוני, שהיה עוזר לי לראות את הי דברים בצורה נכונה. רק רגע אחד הייתי צריך עזרה של משהו, שיעזור לי לדעת שהתמונה הזו, שראיתי בראש שלי, הייתה סתם הגדלה לא נכונה וחדה ומגומת של מצב, והייתי משיג את שלי. שמונה ימים עם עיתונות עולמית זה עוד המון זמן. לא הייתי מת! בגין רעד אז. אני תליתי את החיים שלי על הראש שלו. ההודעה על חתימת השרים, שאישרו בכל-זאת את הי התנחלויות, באה שבוע וחצי מאוחר יותר. ואחר כך עיזור סיפר לי, שחמש דקות אחרי שהפסקתי את שביתת-הרעב שלי, השרים חתמו על ההתנחלויות.

הם היו צריכים לחתום על זה שבועיים קודם, ועובדו שעכבו את החתימות שלהם בגלל שביתת-הרעב שלי. עובדה, כל החיים שלי אני אצטר. אם לא התמונה הנוראה הזו בראש, שאני הצודק, כאילו, וכולם הטועים, כאילו, שאף פעם לא יכולתי ל- שאת, לא הייתי שובר את השביתה. הייתי משיג את המטרה.

סבלת? שאלתי אותו. מה פתאום! הוא צחק בטוב לב. את מרגישה הכי היי בעור לם. שתיתי מיים מינרליים, ופעמיים ביום תה עם דבש. את רואה בראש את הדברים הכי חד שיכול להיות. זה כמו להינתק מהגוף. רק במוות אולי משיגים כזו הקלה.

רציתי לברר עוד משהו. אתה יודע, אמרתי לו, סיפרו לי שאורי זהר עשה שלוש שים יום דיאטת מיים, וזה מה שדפק לו

את הראש. קרה לך משהו בראש אחרי הי שביתה הזו?

בראש, הוא אומר, לא קרה לי שום דבר. אני אותו בן-אדם. אבל הגוף, הגוף שלי איבד את כל המחלות. היו לי מחושים כלי מיני, וכאבי-גב איומים, וכלי-מיני דברים כאלה שהיום אני בכלל לא יודע מהם. צום זה הרפואה הכי טובה שיכולה להיות לגוף. כל הרעלים יוצאים החוצה, ואתה נשאר נקי וחדש.

תגיד, שאלתי בתאכלס, מתי היו לך הי ימים הכי קשים בשביתת-הרעב הזו?

א, הוא אומר, את זה אני זוכר טוב מאוד. הימים הכי קשים בחיים שלי, היו השלושה ימים לפני שהייתי צריך להתי- ליט, והשלושים ימים אחרי שהייתי צריך להבין.

בינתיים את הנשק הכי חזק שהיה לי, בגלל שיקול לא טוב. כל החיים אני לא אפסיק להצטרע על זה. כל החיים.

שיהיה לי בריא אייבי, וואללה, בן-אדם טוב.

השלומפר

וזו כמונן האגדה השמונת אלפים ו- אחד, על ידינו היקה.

את זה שמעתי ממיקי ברי-זהר. הוא גם יודע לספר דברים כאלה.

הילדה! — בא פרוץ היקה אצל זוגי תו — יש לי פרובלימה!

אה נו — היא אומרת — מה זיי חבביה?

תייהף תיראה — הוא אומר. מוריד חולצה. מכפתר חורה. מקפל מסודר. שם על הכיסא. מוריד מיכנסיים. מקפל אותם בתפר. תולה על המיסער. מוריד גופיה. מקפל. שם. מוריד נעליים. תאומים. מוריד גרביים. תוחב ימין לנעל ימין, שמאל ל- נעל שמאל. מוריד תחתונים. מקפל מסודר מעל הגופיה, ונעמד.

תסתכל טוף! — הוא אומר לה — את רואה? יש לי אחד ביצה יותר ארוך משני!

זו ואס? — לא מבינה ההילדה מה הבעיה.

את לא חושבת — הוא שואל בייאוש — את לא חושבת זיי עושיי קצת שלומ- פריח?

מקום

עם בריזה

מה עושה הבן-אדם שמצוי במצב בינוני — יעני — מספיק רעב לגנוס על משהו — אבל לא מספיק רעב בכדי להיכנס למיסער דה?

טוב, מה שהוא בהחלט יכול לעשות זה להיכנס למקום שקוראים לו 270, שנמצא ברח' הירקון 270, קצת לפני המועדון, ולהתפנן כסח. אפשר לשבת בגינה הכיי- פית, ולחטוף „גאש״ים כמה שרוצים.

יש שם סלטי-ירקות, שבא עם גבינה בולג- רית לא מזוייפת, יש שם גנה של קוביות חזיר מטוגנות בחמאה, שום ופיטריות. שזה יופי של דבר. יש שם בירה מחבית ור לחם שחור עם חמאה. אם אתה בראש של גבינות, או יש מיבחר, לא מתקמצנים על המנות. אנשים טובים. באים לשם בחבורות גדולות. זה כייף של אווירה.

המחירים בינוניים. 400 פונט, זה הדבר הכי יקר, שדגתי בתפריט. סלט זה כ-250, גבינות, אותו דבר. אפשר לגמור שולחן עם אף גיבות, ואז, אבל זה להטעין הרבה — הרבה.

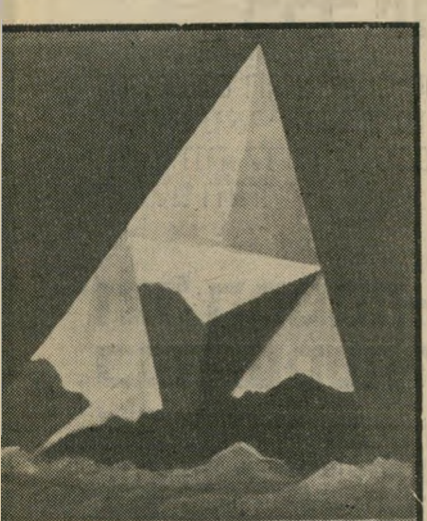
מי שבסיפור של חטיפים, מצא מקום. סיגארים וכל מיני נקניקיות ותפוחי-אדמה זרקים בשמן עמוק. זאת המון שימחה לראות את כל המגשים העמוסים, הזהור בים, נוסעים לכל מקום.

רק על אוהב המתוקים לא הרהרו הרבה. עזבו אותו מיסכן וזב ריריים, בלי שום מיבחר. דחילק! גם לו מגיע לחיות!

קוריוז

אצל מירה אברך התפרסם ראשונה סיפור הטלפאטיה הלא-מוסברת של הי צייר אבישר. רק את הציור, שהוא העני קר, שכחו להראות.

בליל הסערה הנוראית במשולש-ברמור דה, כשנטרפה „מצדה״, אבישר, אכול קור צים של חוסר-סבלנות, התיישב לצייר

„משולש ברמורה״ של אבישר, סלפתייה?

תמונה בגווי אפור-כחול רשעים ומאיי- מים. יצא לו ים סוער בתוך משולשים. רק למחרת, כששמע יחד עם כל ישראל על האסון, הוא הבין מה צייר.

הציור הזה פנטסטי יותר לאור העוב- דה שכל התערוכה החדשה שלו צויירה בגוונים של תיקווה וסיגנון חדש ואחר של אורי. הציור הנוער הזה הוא בפרוש מאוד חריג.

את הברמודה הזה קנה ברני קורנפלד, ולפני שזה נעלם לעולמים במרתפיו — הספקתי לצלם אותו. פשוט מדהים.